

Anti-Papismus, constans XXIV. disputationibus : ex quibus omnes & singulae controversiae potiores, quae nobis cum pontificiis juxta concilium Tridentinum, & praecipuos Romanae Ecclesiae doctores intercedunt, cognosci possunt consentiente rev. facult. theol. in alma Rostochiensi Anno 1707

Rostochii: Typis Nicolai Schwigerovii, [1707]

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn1003423663>

Druck Freier Zugang

RU theol. Febr.-April.
1707

de Krakevitz, Alb.Joach.

XXXV
67
ALBERT. JOACH. KRAKEVITZ

S, Th, D. Catech, Christ, & Hebr. L. P. D, P. O.

ANTI-PA-
PISMUS,

Constans

XXIV. DISPUTATIONIBUS,

Ex quibus omnes & singulæ
Controversiæ potiores, quæ nobis

Cum Pontificiis juxta Concilium Tridentinum,
& præcipuos Romanæ Ecclesiæ Doctores
intercedunt, cognosci possunt,

CONSENTIENTE REV. FACULT. THEOL.
in Alma Rostochiensis

Anno 1707. per Menses Febr. Martium & Aprilem
Destinatus privatis Colloquiis

Clarissimorum quorundam Theologiæ Stu-
diosorum, quorum Nomina

Omni Commendatione dignissima
Ex apposito Classium Schemate

Juxta Dignitatem & Ætatem Academicam

Ordinato
Cognoscere licet.

ROSTOCHII,

Typis NICOLAI SCHWIGEROVII, Ampliff. Senat. Typogr.

XXXV
No. 24

Classis I,

Dn. M. ELAUS STEUCHIUS, Svecus.
Dn. M. MARTINUS HEGARDT, Svecus.
Dn. NICOLAUS JACOBUS ~~Merd~~^{Merck}/Buzov, Meckl.
Dn. JOHANNES GVILIELMUS WEINMANN, Curon.

Classis II,

Dn. SAMUEL GRUTZMACHER, Sverin, Polon.
Dn. JOHANNES VERMEHREN, Lubecenl.
Dn. GEORG CARL WOLF, Gûstr, Meckl.
Dn. JOHANN, GEORG, CAPOBUS, Blanckenh.
Mecklenb.

Classis III.

Dn. ELIAS JACOBI, Crempa-Hollatus.
Dn. CHRISTOPH, WILHELM STOLTE, Rostoch,
Dn. CHRISTOPHORUS PETERS, Wismariensis.
Dn. ALEXANDER THOMSEN, Sonderb, Hollat,

COLLEGIUM DISPUTATORIUM ANTI-PONTIFICIUM

DE PAPISMO IN GENERE,

Disp. I.

Thef. I.

Uatenus Episcopus Romanus nomen *Papa*, omnibus quon dam Episcopis commune, sibi soli arrogavit, eatenus à *Papa* ipse *Papismus* nomen habet.

Th. II. Sparsa sunt *Papismi* semina jam tempore Apostolorum 2. *Thess. II, 7*, progerminavit autem tempore *Victoris I.* & robur suum accepit tempore *Phoca*.

Th. III. Neque *Aulicus*, neque *Ecclesiasticus Papismus* Scripturæ S. conformis est.

Th. IV. Hodierni *Papatus* propugnatores, *Jesuitarum* nomen non sine injuria sibi attribuunt.

Th. V. Doctrina *Papistica* primario ex *Concilio Tridentino*, deinceps v. ex Propugnatoribus suis *Andradio*, *Bellarmino*, *Becano*, aliisque addisci potest.

Th. VI. Quia *Papismus* ipsum fidei fundamentum labefaciat, hinc nulla cum eodem spiritualis coli potest communio.

Th. VII. Cum *Papistis* disputaturi, neque *Veronianam*, neque *Walenburchianam*, neque *Keddianam* admittere possumus methodum.

Th. IIX. In *Papismo* nemo salvari potest.

DE

PRINCIPIO FIDEI.

Disp. II.

Thef. I.

Pincipium veritatum Theologicarum proprium unicum & infallibile est verbum DEI scriptum.

Th. II. Nihil itaque est, quod pari pietatis & reveren-

A

ren-

rentiæ affectu recipere possimus : neque traditiones , cum
falsum sit, eas ore tenus à Christo l. Spiritu S. dictatas.

Th. III. Ex numero Librorum Canonicorum (quem integrum adhuc esse ob certitudinem providentiæ divinæ certe ac piè credimus) meritò rejicimus Librum Tobiaë, Judith, Sapientiaë, Ecclesiasticum, Baruchum, duos Macchabæorum, Appendicem Estheris & Danielis.

Th. IV. Absit, ut antiquam veterem & vulgatam editionem pro authentica habeamus.

Th. V. Absit, ut dicamus, Textum Hebræum aut Græcum ita corruptum, ut amplius pro authentico haberi nequeat.

Th. VI Sensus S. Literarum non dependet ab interpretatione Ecclesiæ, sed ex ipsa Scriptura S. hauriri debet.

Th. VII. Non datur unanimis Patrum consensus, multò minus ille pro fundamento haberi debet, juxta quod Scriptura S. explicanda :

Th. IIX. Tanta gaudet Scriptura S. claritate in rebus fidei ac morum, ut unusquisque inde fidem concipere, & quomodo sanctè vivere debeat, discere possit.

Disput. III.

Th. IX. Ideò DEUS verbum suum nb. scripto communicavit, ut omnes homines illud tegerent, & ex eodem salutis æternæ cognitionem perdiscerent.

Th. X. Idem verbum scriptum *perfectè* continet omnia ea, quæcunque ad credendum & agendum scitu sunt necessaria.

Th. XI. Hinc neque Pontifex Romanus, nec Concilia, sed sola Scriptura S. est infallibilis controversiarum fidei judex.

Th. XII. Salutis Ecclesiæ valdè necessarium fuit, ut Verbum DEI scriptum inter homines exstaret.

Th. XIII. Evangelistæ & Apostoli non absque divino scripserunt mandato.

Th. XIV. Omnia, quæ in Scriptura continentur, ex divina inspiratione scripta sunt; quod assertum non solum de ipsis rebus, sed de *verbis* quoque valet, quibus res propositæ.

Th. XV. Ex illo modo dicto principio Scriptura S. infallibili gaudet veritate, & omnis erroris experta est.

Th. XVI. Auctoritas Scripturæ S. nequaquam à testimonio Ecclesiæ dependet,

Th.

Th. XVII. Unius dicti Biblici unicus tantum est sensus
literalis. *Disp. IV.*

DE
RELIGIONE.

Thef. I.

Religio quoad substantiam in V. & N. Testamento non
differt.

Th. II. Ad fidem & religionem homines cogendi
non sunt.

Th. III. Symbolum Apostolicum neque pro adæqvata
norma dogmatum ad salutem creditu necessariorum, neque
pro tessera communionis internæ spiritualis haberi potest.

DE
ANGELIS.

Thef. I.

Omnes Angeli initio æqualiter justii, boni & sancti à DEO
conditi sunt.

Th. II. Boni Angeli ex mera divina gratia in Bo-
no confirmati sunt.

Th. III. Quamvis haud inficiemur, esse aliquem inter An-
gelos ordinem, minimè tamen determinare audemus, qui-
nam ille sit.

Th. IV. Quæ Pontificii de Angelis tutelaribus tradunt,
partim sunt incerta, partim falsa.

Th. V. Religiosus cultus Angelis nequaquam deferendus.

Th. VI. Ipse DEi Filius in V. T. multoties eo modo appa-
ruit, quo apparuerunt Angeli. *Disp. V.*

DE
STATU INTEGRITATIS.

Thef. I.

Justitià Originalis in primis nostris Parentibus fuit natura-
lis interna & concreata perfectio, adeoque non fuit do-
num aliquod accessorium aut supernaturale.

A 2

Th.

Th. II. Nulla fuit in hominē ante lapsum concupiscen-
tia prava.

Th. III. Primus Homo nequaquam conditus est in puris
naturalibus, aut in quodam infantili ignorantia.

Th. IV. Distinctio Pontificiorum inter similitudinem &
imaginem DEI Scripturæ S. est ignota,

DE

HOMINE.

Thef.

A Nimæ humanæ non immediate creantur, sed vi bene-
dictionis divinæ per ipsos Parentes propagantur.

DE

PECCATO.

Thef. I.

Deus nullo modo est causa peccati.

Disp. VI.

Th. II. P. O. non solum consistit in carentia justitiæ
Originalis, sed etiam in positione pravæ concupis-
centiæ.

Th. III. Nullus unquam homo, præter unicum Mariæ Fi-
lium, absque peccato Originali natus est.

Th. IV. Etiam parvuli in semetipsis committunt peccata
actualia.

Th. V. In Baptismo non tollitur totum id, quod veram &
propriam rationem peccati habet.

Th. VI. Non sufficit confiteri, in baptizatis concupiscen-
tiam l. fomitem manere, sed necessum est, præeunte Scriptura
S. dicere: quod illa Concupiscentia etiam in renatis *verè propri-*
egre peccatum sit.

Th. VII. Omnis *ἀνομία* est peccatum, sive fiat homine l.
volente l. nolente.

Th. IIX. Nullum datur peccatum ex se & natura sua ve-
niale.

DE

DE
LIBERO ARBITRIO,

Thef. I.

Non sufficit profiteri, quod homo post lapsum habeat liberum arbitrium viribus attenuatum & inclinatum, cum quoad spiritualia illud plane sit extinctum.

Th. II. Omnia opera hominum, quæ ante justificationem fiunt, quacunque ratione facta sunt, ratione finis & ratione causæ efficientis & formalis sunt peccata. *Disput. VII.*

Th. III. Si quis nitatur se *disponere* ad gratiam promerendam, eo ipso gravissimè peccat, idque agere intendit, quod impossibile.

Th. IV. Liberum Arbitrium nihil cooperatur ad obtinendam justificationem, neque se ad eandem disponere aut præparare potest, sed homo merè passivè se habet.

DE
PRÆDESTINATIONE & RE-
PROBATIONE,

Thef. I.

Potest utique homo etiam in hac vita certo statuere, se esse in numero prædestinatorum.

Th. II. Electio ad salutem nequaquam facta est juxta prævisa hominum merita.

Th. III. Neque electio est absoluta, sed in Redemptoris merito fundata.

Th. IV. Fides finalis præcognita circum electionis æternæ omninò ingreditur.

Th. V. incredulitas est causa reprobationis.

DE
CHRISTO REDEMTORE,

Disput. IIX.

Thef. I.

Divina Idiomata carni Christi realiter communicata sunt.

Th. II. In specie illud fortiter asserere audent de potentia divina, *Aj* Th.

Th. III. Nec non de omnisapientia & omniscentia.

Th. IV. Humana Christi natura propter Unionem personalem una eademque ratione cum divina Natura *ἕως λόγος* colenda & adoranda.

Th. V. Christus secundum utramque naturam noster mediator.

Th. VI. Christus unice nos adeo perfecte redemit, ut nulla ratione à nobis l. pro aliqua pœna l. pro aliqua culpa amplius satisfaciendum sit.

Th. VII. Christus obedientia & passione sua sibi ipsi nihil promeruit, nobis a. omnia.

Th. IIX. Christus tempore passionis suæ verè sensit dolores infernales in sanctissima anima sua.

Disput. IX.

Th. IX. Christus jam resuscitatus ex mortuis non solum quoad animam, sed etiam quoad corpus ad inferos descendit.

Th. X. Sessio Christi ad dextram Patris juxta phrasin Scripturæ S. importat plenarium divinum dominium in omnes Creaturas, quod præsentissime & plenissimè exercetur.

DE

VOCATIONE.

Thef.

Vocatio divina maximè est Universalis.

DE

POENITENTIA.

Thef. I.

Poenitentia non est verè & propriè dictum Sacramentum.

Th. II. Non convenit cum Scriptura S. poenitentiam secundam post naufragium tabulam dicere.

Th. III. Poenitentia forma haud posita est in illis Ministri verbis: *Ego te absolvo.*

Th. IV. Nulla scriptura dicit, quod materia poenitentia una cum *contritione* sint *confessio* & *satisfactio*, adeoque hæc ejus partes dici nequeunt.

Th. V.

Th. V. Manemus itaque in illa sententia, quod duæ tantum sint veræ poenitentia partes: *Contritio & Fides.*

Th. VI. Distinctio inter *attritionem & contritionem*, prouti in Scholis Pontificiorum proponitur, Scripturæ ignota est.

Disput. X.

Th. VII. Quamvis necessaria sit contritio, minimè tamen illa meritum est, impetrans remissionem peccatorum.

Th. II. X. Integra peccatorum Confessio, prouti à Pontificiis requiritur, jure divino non est necessaria.

Th. IX. Non præcepit Christus sacerdotibus, ut poenitentibus juxta peccata confessa poenas injungant, sed ut peccata remittant.

Th. X. Non obligati sunt Christiani, ut peccata sua occultissima, multò minus ut circumstantias, citra specialem conscientia angorem, sacerdotibus revelent.

Th. XI. Talis enim Confessio est impossibilis, & carnificina conscientia.

Th. XII. Confessio, quæ in antiqva Ecclesia fuit observata, introducta tantum fuit ad erudiendum & consolandum poenitentem, & ad imponendam satisfactionem canonicam, minimè verò, ut juxta eam imponerentur satisfactiones pro peccatis.

Th. XIII. Licitum est, non solum quibusvis Ecclesie Ministris sua confiteri peccata, & absolutionem ab iisdem petere, verum & in casu necessitatis Laicis absolvere licet.

Th. XIV. Absolutio Ministri Ecclesiastici non est actus judicialis, sed merè evangelicus. *Disput. XI.*

Th. XV. Quod Rom. Ecclesia docet, nullius momenti absolutionem eam esse, quam sacerdos in eum profert, in quem ordinariam aut subdelegatam non habet jurisdictionem, illud absque Scripturæ fundamento asseritur.

Th. XVI. Ministri Ecclesie promiscuè habent potestatem remittendi peccata, non solum leviora, sed & atrociora & graviora.

Th.

Th. XVII. Nullum itaqvè Episcopi habent jus, reservandi sibi nonnullos casus.

Th. XIII. Non solum decet divinam clementiam, nobis absqve ulla satisfactione peccata remittere, sed & injuriam eisdem est, præsupposito merito Salvatoris nostri, contrarium velle statuere.

Th. XIX. In absolutione DEus simul totam pœnam unam cum culpa remittit.

Th. XX. Absit, ut dicamus, pro peccatis quoad pœnam temporalem satisfieri pœnis à DEo inflictis, l. à sacerdote injectis, l. sponte susceptis.

DE

JUSTIFICATIONE.

Theol. I.

Justificatio perficitur sola peccatorum remissione & justitiæ redemptoris impuratione, minimè autem ad eandem pertinet sanctificatio & renovatio interioris hominis.

Dispar. XII.

Th. II. Homo etiam per fidem inseritur Domino suo Jesu Christo.

Th. III. Non in ipsa justificatione, sed demum post eandem diffunditur in cordibus justificatorum per Spiritum Sanctum, Charitas DEI.

Th. IV. Non habet justificatio incrementa, sed in primo suo momento jam est perfecta.

Th. V. Sola fide impius justificatur, ita ut nihil aliud requiratur, quod ad justificationis gratiam consequendam cooperetur.

Th. VI. Fides justificans nihil aliud est, quam fiducia divinæ misericordiæ, peccata remittentis propter Christum.

Th. VII. Justitia accepta neq; conservatur neqve augetur per bona opera, sed fructus solummodo et signa sunt justificationis adeptæ.

Th. IIX. Potest utiqve homo justificatus vera cordis fiducia & immota certitudine de remissione peccatorum suorum persuasus esse.

Th. XI.

Th. IX. Gratia, quæ justificamur, est tantum favor DEI, non a. qualitas & donum in nobis inhærens.

Th. X. Ad fidem justificantem non tantum requiritur *Disput. XIII* assensus, sed etiam notitia explicita.

Th. XI. Fidei justificantis objectum, est specialis DEI misericordia in verbo Evangelii oblata.

Th. XII. Fides non justificat per modum habitus, sed organicè.

Th. XIII. Scripturæ maximè contrariatur, quod fides à charitate formetur.

DE

BONIS OPERIBUS.

Thef. I.

Possimus utique juxta tenorem S. Literarum dicere, quod præcepta DEI etiam homini justificato ad servandum sint impossibilia.

Th. II. Non adversatur orthodoxæ Religionis doctrinæ, justum etiam in bono opere peccare.

Th. III. Non potest probari, quod vitam æternam operibus nostris verè promereamur.

Th. IV. Absit, ut faciamus promissiones Evangelii conditionatas, respicientes observationem mandatorum divinatorum.

Th. V. Quamvis Dominus noster Jesus Christus quoad divinam naturam utique in monte Sinai legem dederit; minimè tamen dici poterit, eundem ideo in mundum venisse, ut Legislatorem ageret, cui obediendum sit. *Disput. XIV.*

Th. VI. Consilia evangelica, per quæ major obtinetur perfectio, aut opera supererogationis efficiuntur, neque à Christo, neque ab Apostolis commendata sunt.

Th. VII. Non a B. Operum est verbum legis divinæ.

Th. VIII. Sunt quidem B. O. necessaria, sed non ad acquirendam, promerendam & conservandam salutem.

B

DE

DE
SACRAMENTIS.

Thef. I.

Sacramenta N. T. propriissimè sic dicta duo tantum sunt, Baptismus & Coena Domini.

Th. II. Sacramenta non conferunt gratiam ex opere operato, sed fidem requirunt ad gratiam consequendam.

Th. III. Quæ de impressione characteris indelebilis per Baptismum, Confirmationem & Ordinem à Pontificiis disputantur, Scripturæ fundamento destituuntur.

Th. IV. Ad efficaciam Sacramentorum non requiritur talis Ministrorum intentio, quæ velit illud fieri, propter quod Sacramentum institutum est.

Disput. XV.

Th. V. Si quos habet Ecclesia Rom. ritus in administratione Sacramentorum, qui neque cum verbo divino, neque cum decore pugnant, illos minimè improbamus: an. a. omnes hoc titulo insigniri possint? est quod negamus.

Th. VI. Etiam Sacramenta V. T. fuerunt efficacia media gratiæ divinæ offerendæ & obfignandæ.

DE
BAPTISMO.

Th. I.

Baptismus Johannis eandem habuit vim, quam Baptismus Christi.

Th. II. Quamvis Pontificii verum habeant Baptismum, minimè tamen gloriari possunt, quod habeant veram de Baptismi Sacramento doctrinam.

Th. III. Rectè omninò docuit Lutherus: Gratia & salus Baptismi per peccata sequentia non ita amittuntur, ut in vera pœnitentia per fidem nullus ad eam pateat reditus.

Th. IV. Peccata, quæ post Baptismum fiunt, recordatione & fide suscepti Baptismi omninò dimittuntur.

Th. V

Th. V. Baptismus quidem est summè , sed non absolutè necessarius.

Th. VI. Infantes baptizati habent fidem propriam & actualem.

Th. VII. Firmiter speramus , DEum extraordinaria gratiâ *Disput. XVII.* concurrere Infantibus Christianorum parentum , quæ absque Baptismo ex hac vita discedunt.

DE

CONFIRMATIONE.

Thef. I.

Confirmatio olim nihil aliud fuit , quam Catechesis quædam , qua adolescentiæ proximi Fidei suæ rationem coram Ecclesia exponebant.

Th. II. Injuriæ sunt in Spiritum S. qui Pontificiorum sic dicto sacro Confirmationis Chrismati virtutem aliquam spiritualem tribuunt.

Th. III. Confirmationis Minister non solum Episcopus sed etiam quilibet simplex sacerdos esse potest.

DE

COENA DOMINICA.

Thef. I.

Doctrina , quam Pontificia Ecclesia de S. Evcharistiæ Sacramento tradit , neque Dominum nostrum JEsum Christum , neque Apostolos agnoscit autores.

Th. II. In Evcharistia sub specie rerum sensibilium non est totus Dominus Jesus Christus præsens , sed sub pane nobis tantum exhibetur corpus , & sub vino tantum nobis exhibetur sanguis.

Th. III. Præsentiam corporis & sanguinis Dominici neque ante , neque post , sed in ipso tantum credimus usu , respectu specierum sensibilium.

Th. IV. Nulla Scriptura dicit , in sanctissimo Evhcaristiæ

R 2

stia

stia Sacramento contineri una cum corpore & sanguine animam & divinitatem Domini nostri Jesu Christi.

Disput. XVII.

Th. V. Multò minus probari potest, quod sub singulis cujusque speciei partibus, & sub unaquaque specie separatim sumpta totus Christus contineatur.

Th. VI. Nulla fit per consecrationem panis & vini elementorum modo dictorum conversio in substantiam corporis & sanguinis Christi; quare & nomen & dogma Transsubstantiationis repudiamus.

Th. VII. Nulli dubitamus, adorare in ipso usu Coenae Dominicae Corpus & Sanguinem Domini nostri Jesu Christi; at extra usum in pane & vino Dominum adorare velle, ficticiae Religionis argumentum est.

Th. VIII. Festum, quod singulis annis peculiari solennitate in honorem Corporis Christi celebrat Ecclesia Romana, non Religionem, sed idololatriam sapit.

Th. IX. Asservatio Sacramenti Eucharistiae institutioni Christi & praxi Apostolorum contrariatur.

Th. X. Sola Fides est sufficiens & salutaris ad S. Eucharistiam preparatio.

Th. XI. Confessio ante usum S. Coenae coram Ministro Ecclesiae libere & utiliter retinetur, non a. ex necessitate adhibetur.

Th. XII. Mos celebrandi Eucharistiam solitariè, sibi que ipsi extra necessitatem communicandi, praxi Apostolicae & intentioni instituentis contrariatur.

Disput. XIX.

Th. XIII. Tempus communicandi nemini est praescribendum, sed cujusvis libertati & conscientiae relinquendum.

Th. XIV. Quotquot ad S. Coenam accedunt, illis sub utraque communicandum.

Th. XV. Non habet Ecclesia potestatem dispensandi circa Eucharistiam contra institutionem Christi.

Th. XVI. Haud probari potest, quod Vinum Eucharisticum necessario Aquam miscendum sit.

Th. XVII. Praecipuus effectus Eucharistiae est remissio peccatorum.

DE

DE
MISSA,

Thef. I.

Voluit quidem Dominus noster IESUS CHRISTUS, ut mediante S. Coenâ perpetuum ipsius mortis exstaret memoriale; verum quod Sacrificium esse deberet visibile, quo cruentum illud semel in cruce peractum representaretur, frustra asseritur.

Th. II. In Verbis: Hoc facite in mei commemorationem, nullum est præceptum de offerendo Corpore Domini.

Th. III. Multò minus probari potest, quod Oblatio Pontificiorum sit Sacrificium verè propitiatorium.

Th. IV. Impiè dicitur, quod juxta Apostolorum traditionem oblatio Missatica fiat, non solum pro fidelium vivorum peccatis, pœnis, Satisfactionibus & aliis necessitatibus, sed & pro defunctis in Christo, nondum ad plenum purgatis. *Disput. XIX.*

Th. V. Missæ, quæ fiunt in honorem Sanctorum, & in quibus eorum patrocinia implorantur, ut pro hominibus intercedere dignentur in cœlis, injuriæ sunt in Dominum nostrum IESUM CHRISTUM.

Th. VI. Canon Missæ Pontificiæ omnino scætet erroribus.

Th. VII. Ceremoniæ & externa signa Missarum *ex parte* magis sunt irritabula impietatis, quam officia pietatis.

Th. IIIX. Missæ, in quibus solus Sacerdos sacramentaliter communicat, illicitæ sunt, adeoque abrogandæ.

Th. IX. Improbari quoque meretur, quod cultum Missaticum Pontificii aliâ, quam vulgari Lingvâ instituant.

DE
MILITIA CHRISTIANA,

Thef. I.

Indulgentiarum usum Christiano populo maximè salutarem & in Ecclesia retinendum esse, absque fundamento asseritur.

B 3

Thef.

Th. II. Tantum abest, ut mortificationem carnis suo ciborum delectu suisque promoveant jejuniis Pontificii, ut potius eandem impediant.

Th. III. Non potest negari, quod in festiuitates Pontificiorum varia irreperint superstitiones.

Disputat. XX.

Th. IV. Vota sic dicta Monastica, quæ in Papatu observantur, sunt illicita.

DE

ECCLESIA.

Thef. I.

ERrant Pontificii, quando nullam aliam, quam visibilem externam Ecclesiam admittere volunt.

Th. II. Vera Jesu Christi Ecclesia unicum Dominum Jesum Christum, minimè autem Pontificem R pro capite agnoscit.

Th. III. Non sunt alia principales & essentielles Ecclesie Notæ, quam pura Verbi divini prædicatio, & Sacramentorum legitima administratio.

Th. IV. Quamvis Ecclesia Universalis nunquam pereat, particulares tamen, qualis & Romana est, errare & deficere possunt.

Th. V. Convocare Concilia non est Pontificis Romæ, sed Magistratus politici.

Th. VI. Similiter competit Magistratui Politico, præsidere in Conciliis, non v. Pontif. Romano.

DE

MAGISTRATU POLITICO.

Thef. I.

A potestate Magistratus Politici Clerici nequaquam exempti sunt.

Th. II. Etiam Magistratui competit cura Religionis

onis ; quæ tamèn suis limitibus juxta Verbum divinum includenda.

Th. III. Non est Magistratus Officium, quoscunque in *Disput. XXI.* fide errantes capitali afficere supplicio, nisi blasphematores fuerint incorrigibiles, aut publicæ Tranquillitatis turbatores.

DE

MINISTERIO ECCLESIASTICO.

Thes. I.

I N N. T. non est novum, visibile & externum Sacèrdotium ; in quod vetus translatum.

Th. II. Ministerium Ecclesiasticum N. T. consistit in prædicatione Evangelii & administratione Sacramentorum, non autem in oblatione Corporis & Sangvinis Dominici.

Th. III. In ordinibus Pontificiis meritò reprehenditur, quod titulos sine re, & beneficia titulorum sine officiis retineant & usurpent.

Th. IV. Rom. Ecclesia verum & legitimum ministerium Verbi & Sacramentorum rejecit, & titulis ex antiqua Ecclesia retentis adulterina supposuerunt officia.

Th. V. Ordo s. Sacra Ordinatio non est verè & propriè Sacramentum à Christo Domino institutum.

Th. VI. Scriptura S. nihil novit de impressione characteris indelebilis per sacram ordinationem.

Th. VII. Quamvis Apostolus de Episcopis dicat: quod positi sint à Spiritu S. ad regendam Ecclesiam, mininè tamen probari potest, quod in prima Ecclesia superiores fuerint presbyteris.

Th. IIX. Petrus non fuit caput & Monarcha Ecclesiæ, sed in Officio & potestate cæteris Apostolis æqualis.

Th. IX. Falsum est, quod Papa R. sit peculiaris Petri successor. *Disput. XXII.*

Th. X.

Th. X. Papa R. non est caput & Monarcha Ecclesiæ, adeoque quoad officium & potestatem reliqui Episcopi ipsi sunt æquales.

Th. XI. Nulla ex jure divino competit Pontifici R. Politica & temporalis potestas.

Th. XII. Potestas eligendi & vocandi Verbi Ministros est penes totam Ecclesiam, non autem apud solos Episcopos.

Th. XIII. In Ecclesiis Lutheranorum est verus ordo Ecclesiasticus.

DE

MATRIMONIO.

Thes. I.

Matrimonium in lege Evangelica, quomodo Veteribus Connubiis per Christum gratiam præstet, à Synodo Trident. absque sufficienti probatione asseritur.

Th. II. Matrimonium non est *verè & proprie* Legis Evangelicæ Sacramentum.

Th. III. In gradibus ab ipso DEO prohibitis Ecclesia nequaquam dispensare potest.

Th. IV. Matrimonia sine Parentum consensu contracta ipso jure nulla sunt.

Disput. XXIII.

Th. V. Etiam clerici possunt matrimonium contrahere, & contracta sunt omnino valida.

Th. VI. Castitatis donum sibi promittere nequit ille, qui præter necessitatem extra Conjugium vivit.

Th. VII. Status conjugalis ordinariè anteponendus est statui Virginitatis & cælibatus.

DE

ANTI-CHRISTO.

Thes.

Absque crimine læsæ Majestatis Imperatoricæ dici potest, quod Pontifex Rom. sit Anti-Christus.

DE

DE
EXTREMA UNCTIONE.

Thes. I.

UNctio infirmorum minimè est Sacramentum N. T. verè proprièqve sic dictum.

Th. II. Extrema unctio neqve peccata adhuc expianda, neqve peccati reliqvias abstergit.

Th. III. Extrema Unctio, prout in Ecclesia R. observatur, est figmentum humanum, & Ritus à Patribus acceptus.

DE
MORTE.

Thes. I.

Falsum est, quod Tridentina jactat Synodus, se ex S. Literis edoctam esse, quod sit purgatorium.

Th. II. Frustranea sunt sacrificia, orationes, elemosynæ, aliaqve pietatis opera, quæ à fidelibus pro defunctis fiunt.

Th. III. Quemadmodum sancti defuncti nostras non intelligunt necessitates, ita inutile, suppliciter eos invocare.

Th. IV. Veneratio, quæ Sanctorum Martyrum, aliorumqve cum DEo viventium corporibus in Ecclesia Pont. exhibetur, in ipsum DEum injuria est.

Th. V. Falsum est, quod per demortua Sanctorum corpora multa à DEo beneficia hominibus præstentur.

Th. VI. Sanctorum memoriæ eorum opis impetrandæ causa frustra frequentantur.

Th. VII. Quomocunqve Imaginum cultum pingat Ecclesia Pontificia, nos tamen nequaquam illum probare possumus.

Th. IIX. Duo tantum sunt ordinaria post mortem

rece-

Disput. XXIV.

receptacula pro animabus à corporibus suis separatis, nimirum cœlum pro electis, infernus pro damnatis.

DE
EXTREMO JUDICIO.

Thef. I.

Quamvis universalis Judæorum conversio animitus optanda; firmam tamen de illis spem quomodo concipere possimus, non video.

Th. II. Christus etiam secundum humanam naturam mundum judicaturus est.

DE
CONSUMMATIONE
SECULI,

Thef.

Totum hoc universum aliquando in fine dierum quoad ipsam substantiam interibit.

DE
EXTREMA UNCTIONE.

Thes. I.

UNctio infirmorum minimè est Sacramentum
rè propriè sic dictum.

Th. II. Extrema unctio neque peccata a
pianda, neque peccati reliquias abstergit.

Th. III. Extrema Unctio, prout in Ecclesi
servatur, est figmentum humanum, & Ritus à Pa
ceptus.

DE
MORTE.

Thes. I.

Falsum est, quod Tridentina jactat Synod
S. Literis edoctam esse, quod sit purgatorium
Th. II. Frustranea sunt sacrificia, o
elemosynæ, aliaque pietatis opera, quæ à fid
defunctis fiunt.

Th. III. Quemadmodum sancti defuncti n
intelligunt necessitates, ita inutile, supplicite
vocare.

Th. IV. Veneratio, quæ Sanctorum Mart
orumque cum DEo viventium corporibus in Ecc
exhibetur, in ipsum DEum injuria est.

Th. V. Falsum est, quod per demortu
rum corpora multa à DEo beneficia hominib
tur.

Th. VI. Sanctorum memoriæ eorum opis
dæ causa frustra frequentantur.

Th. VII. Quomocunqve Imaginum cult
Ecclesia Pontificia, nos tamen nequaquam ill
re possumus.

Th. IIX. Duo tantum sunt ordinaria po

